

[Damsgaard.]

nedsmiddelinstituttet, og på trods af den udmærkede redegørelse, som indenrigsministeren gav, er jeg fortsat ikke blevet overbevist om, at det er nødvendigt. Jeg synes, de argumenter, jeg fremførte fra betydende folk, i og for sig var lige så tungtvejende som ministerens. Vi har jo, og det nævnte ministeren også, på dette område mange relevante laboratorieinstitutioner, der arbejder med disse ting. Jeg skal ikke bruge de slemme ord, andre har brugt om, hvorfor man nu vil have sådan et fint institut, for har vi råd til det, så er det sikkert en rar ting at have.

Men hvis vi kan gøre det lige så godt med en lille udvidelse af de laboratorier og institutter, vi har, så er det nye jo da ikke strengt nødvendigt. Jeg henholder mig til den store, gamle gifttekspert, professor K. O. Møller, der siger: vi har slet ikke brug for det institut, lad os få en ordentlig levnedsmiddellov. Se, det var en opgave for ministeren, og lad os så prøve på at spare de 30 mill. kr., som det vil koste at bygge det, plus de meget høje omkostninger, der bliver ved driften heraf. Jeg skal afstå fra videre diskussion om det. Den radikale ordfører svigtede mig eller skuffede mig og sagde, at hun ville være med til at stemme for instituttet. Så er løbet jo kort, jeg beklager det for så vidt.

Thestrup: Jeg kan godt give finansministeren ret i, at de fælles opgavers område vokser. Forholdet er vel det, at der i den store omdannelse, der finder sted i vort samfund, kommer en række nye ting til, som vi må tage os af, men at en hel række af det, vi tidligere måtte tage os af, og en hel række af de måder, hvorpå vi tidligere ordnede forholdene, samtidig bliver forældede. Vi er vel nok tilbøjelige til ret hurtigt at tage os af de nye områder, medens det er vanskeligt for os at få afviklet de gamle; det er vanskeligt for os at komme ud af gamle forhold, der i virkeligheden er forældede. Jeg vil her henvise til to områder, som vi netop har peget på. Vi bliver i dag ved med at bevilge penge til oprettelse af statshusmandsbrug, og vi bliver ved med at udlåne penge til arbejderboliger på landet, skønt begge dele dog ud fra en fornuftig betragtning må betegnes som ganske forældede.

Det er da også givet, at administrationen må ændres under hele denne omdannelsesproces. Jeg har ikke her villet sige, at den private administration alle steder og under alle forhold var bedre end den offentlige, men det er dog vist således — jeg vil gerne igen henvise til de udmærkede kronikker, som departementschef Erik Ib Schmidt har skrevet — at der navnlig inden for den offentlige sektor i samfundet er en vanskelighed ved at afvikle det gamle, der ikke længere dner, en vanskelighed, der er større end inden for den private sektor i samfundet.

Jeg kan også ganske give finansministeren ret i, at en af de vigtigste ting er balancen, den balance, som finansministeren talte om. Her må jeg dog sige, at jeg er netop ikke sikker på, at der er denne balance i vor økonomi. Tværtimod synes jeg, at den i alt fald i nogen måde mangler. Der mangler, forekommer det mig, en balance imellem de offentlige og de private udgifter. Der mangler også for mig at se en balance imellem, hvad det offentlige sætter i gang af f. eks. byggearbejder, og hvad der er arbejdskraft til rådighed til. Disse forhold forekommer mig at være af meget stor betydning — sikkert af langt, langt større betydning, end om vi på en finanslov finder større eller mindre besparelser på de ulovbestemte udgifter. Dette synes hr. Niels Westerby ganske at have misforstået. Vi kan jo ikke spare på de lovbestemte udgifter. Det er jeg ganske enig med finansministeren i. De udgifter, som vi kan røre ved i finansloven, er de ulovbestemte udgifter, og her har vi først og fremmest peget på rationaliseringerne, som for os står som noget af det allervigtigste.

Må jeg til slut over for de, synes jeg, temmelig hårde ord, der er blevet sagt om mit parti og om mig, sige, at nu har denne regering siddet i 12 år — 12 år, hvoraf nogle har været med meget gode indtægter — og alligevel er vi i dag i betydelige økonomiske vanskeligheder, først og fremmest en stærk inflation. Det kunne finansudvalget — og da navnlig finansudvalgets partier — ikke have afværget, men det mener jeg regeringen kunne. Regeringen kunne have ordnet disse forhold. Regeringen burde gå i spidsen med at ordne disse forhold. Nu har socialdemokratiets næstformand jo ud-